

N:o 52.

Ank. till Riksd. kansli den 17 april 1894, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 18 kap. 15 § strafflagen.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion, n:o 96, har herr *J. Andersson* i Ölsund framlagt förslag till lag om ändrad lydelse af 18 kap. 15 § strafflagen.

Sedan motionären erinrat, att enligt nu gällande strafflag högsta straffet för fylleri vore allenast tjugu kronors böter, framhåller han såsom sin åsigt, att en förhöjning i straffet i fråga vore nödig och jemväl skulle visa sig nyttig. Härvid fäste sig motionären först och främst vid nykterhetens intresse: vissheten om att den, som i öfverlastadt tillstånd uppträdde å allmän plats, derigenom utsatte sig för den allvarligare tillrättavisning, som låge i ett högre bötesstraff, skulle helt säkert bidra till minskande af superiet eller åtminstone till hejdande af dess öfverdrifter. Men äfven i ett annat afseende syntes en skärpning af straffet vara af behovet påkallad. Det vore ett allmänt erkänt förhållande, att de flesta brott beginges under rusets inflytande; och kunde en sådan ändring, som den af motionären föreslagna, leda till minskande af superiet, så skulle den sålunda i sin mån bidra till hämmande jemväl af annan brottslighet. Något hinder för förändringens vidtagande torde ej ligga deri, att fylleri straffades endast under den förutsättning, att den berusade uppträdde å allmän plats.

Till sist anmärker motionären, att det nu stadgade bötesmaximum torde vara allt för ringa vid bestraffande af upprepade fylleriförseelser. Också hade man från både domstolar och åklagare försport beklagande deraf, att fylleri, under hvilka omständigheter som helst och huru många

gångar det än upprepats, icke kunde beläggas med högre straff än böter af tjugu kronor. Motionären vore för sin del mest böjd för ett borttagande af hvarje begränsning af bötesmaximum för fylleriförseelser, och ansåge, för den händelse en sådan skärpning skulle anses vara allt för stor, att detta maximum borde höjas åtminstone till ett hundra kronor.

På dessa grunder hemställer motionären, att Riksdagen ville för sin del besluta, *antingen* att 18 kap. 15 § strafflagen skall erhålla följande förändrade lydelse:

Öfverlastar sig någon af starka drycker så, att af hans åtbörder eller orediga sinnesförfattning synbarligen märkas kan, att han är drucken, och träffas han i sådant tillstånd å väg, gata eller annat allmänt ställe, straffes, för fylleri, med böter;

eller att åt nämnda lagrum må gifvas denna förändrade lydelse:

Öfverlastar sig någon — — — straffes, för fylleri, med böter högst ett hundra kronor.

Det i ifrågavarande lagrum för fylleri stadgade straff, hvilket afser endast det fall, att den berusade uppträder å allmän plats utan att i öfrigt bete sig förargelseväckande, synes utskottet vara afpassadt efter förseelsens beskaffenhet. Det är nemligen att märka, att den berusade, om han å dylik plats förer oljud eller oväsende eller eljest kommer förargelse åstad, därför ådrager sig särskildt ansvar.

Då utskottet för öfrigt är af den åsigt, att den, som är hängifven åt fyllerilasten, icke lär lär låta sig rättas derigenom, att han drabbas af allt högre bötesstraff vid upprepade förseelser uti ifrågavarande hänseende, samt att nykterheten i allmänhet bättre främjas på andra vägar än genom höjda straffbestämmelser mot fylleri, hemställer utskottet,

att motionen icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 17 april 1894.

På lagutskottets vägnar:

L. Annerstedt.
